

Arrest

nr. 44 258 van 28 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 28 mei 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 25 mei 2010 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 mei 2010 om 17uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken E. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoeker dient op 1 maart 2010 een asielaanvraag in.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoeker reeds werd geregistreerd te Agathonisi (Griekenland) op 24 april 2009.

1.2. Op 23 maart 2010 verzoeken de Belgische autoriteiten Griekenland om de overname van verzoeker op basis van artikel 10.1 van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening).

1.3. Op 24 mei 2010 werd Griekenland op grond van een 'tacit agreement' verantwoordelijk geacht voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker, gelet op artikel 18, § 7 van de Dublin-II Verordening.

1.4. Op 25 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

*"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten **A.S.M.A. (...)** die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 01/03/2010 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde op 27/02/2010 in België te zijn aangekomen. De identiteit van betrokkene is onbepaald. Hij verklaart wel van Palestijnse origine te zijn. Betrokkene verklaart geboren te zijn in 1982.

Op 27/02/2010 werd betrokkene onderschept op de luchthaven van Zaventem komende van Athene met de vlucht OA 145. Betrokkene was in het bezit van een vals Frans paspoort op naam van G.V.M.(...). Betrokkene legde bij de controle eveneens een kopie voor van een Palestijns paspoort. Daar betrokkene niet in het bezit was van de vereiste binnenkomstdocumenten en in het bezit was van valse documenten werd hem een bijlage 13 (BGV) afgeleverd. Op 01/03/2010 vroeg betrokkene asiel aan op de dienst Vreemdelingenzaken.

Betrokkene verklaart tijdens zijn verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken van 16/03/2010 dat hij op 17/10/2009 is vertrokken uit Libanon via Syrië en Turkije naar Griekenland reisde waar hij op 23/10/2009 zou zijn aangekomen. Betrokkene kwam op 27/02/2010 met het vliegtuig vanuit Athene naar België en vroeg er asiel aan op 01/03/2010.

Op 23/03/2010 werd een overnameverzoek op basis van art. 10.1 van de Verordening verstuurd aan de Griekse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 23/05/2010 nog geen antwoord hadden ontvangen van Griekenland stond dit, overeenkomstig artikel 18.7 van Verordening (EG) Nr. 343/2003 van 18/02/2003, gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek. Griekenland werd bijgevolg op 24/05/2010 verantwoordelijk voor de asielaanvraag van betrokkene. Dit hield tevens de verplichting in om betrokkene over te nemen en zijn asielaanvraag te behandelen. We hebben dit aan de Griekse autoriteiten laten weten met een Tacit Agreement van 25/05/2010. De Griekse autoriteiten zullen tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Griekenland is een Europese lidstaat die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (R.v.V., nr. 21.514, 16.01.2009). Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Verordening (EG) Nr. 343/2003 voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds omdat de lidstaten in de preambule van het Europese Unie-Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Griekenland is, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet en blijkt uit niets dat deze omzetting niet correct is gebeurd. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (R.v.V., nr. 21.514, 16/01/2009, R.v.V., nr. 26.756, 30/04/2009).

De Griekse autoriteiten hebben op 20 januari 2010 -met volledige steun van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen, António Guterres- een grondige herziening van hun asielsysteem aangekondigd (<http://www.unhcr.org/4b56e1f46.html>). Het feit dat Griekenland, met volledige steun van de Europese Commissie en het UNHCR- bijkomende inspanningen dient te leveren om de Europese minimumnormen zoals voortvloeiende uit het Gemeenschapsrecht in de praktijk te implementeren, betekent niet dat ook moet gevreesd worden dat Griekenland zijn verplichtingen onder het EVRM (meer specifiek artikel 3 van het EVRM) niet zou kunnen nakomen. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Griekenland en de uitvoering van de Dublin II-verordening (zie in deze ook EHRM 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S. t. Verenigd Koninkrijk). Er dient te worden aangenomen dat Griekenland voldoet aan zijn internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Vluchtelingenverdrag en het EVRM. Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat Griekenland asielzoekers die onder de Dublin II-Verordening aan Griekenland worden overgedragen dwingt naar het land van herkomst terug te keren terwijl niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeven. De Europese Commissie volgt actief de ontwikkelingen in Griekenland op en kan desnoods een 'inbreukprocedure' opstarten om Griekenland onder druk te zetten om haar verplichtingen in overeenstemming te brengen met de afgesproken Europese normen. De overige lidstaten, maar ook het UNHCR, ondersteunen Griekenland in dit proces. De betrokken vreemdelingen kunnen verder -indien nodig- via een procedure voor het EHRM tegen Griekenland de nodige rechtsbescherming vinden.

Betrokkene geeft geen specifieke reden op waarom hij precies in België een asielaanvraag wou indienen, hij verklaart dat hij hoorde dat België een goed land was, maar dat het in feite de bedoeling was om naar Noorwegen te gaan. Hij verklaart dat hij niet verwacht had om in België door de autoriteiten tegengehouden te worden. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België. Hij zou wel twee neven hebben in Zweden. Betrokkene maakt geen deel uit van het gezin van deze familie in Zweden zoals gedefinieerd in art 2.i van de Verordening, bovendien uit hij er zelf bezwaar tegen dat zijn asielaanvraag in deze lidstaat zou worden behandeld. Een behandeling op basis van art 7 of 15 is derhalve niet aan de orde. In verband met zijn gezondheidstoestand verklaart betrokkene last te hebben van zijn nieren en van zijn linkerarm. In het administratief dossier van betrokkene zijn geen documenten aanwezig die de verklaringen staven. Bijgevolg zijn er ook geen aanwijzingen dat aangehaalde

*problemen betrokkene zouden verhinderen om de reizen. Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is **België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt**, met de toepassing van **art. 51/5 van de wet van 15 december 1980** betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van **art.18§7 van Verordening (EG) Nr. 343** en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Griekse autoriteiten. (2)”*

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Krachtens de artikelen 39/82, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden, de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en er feiten worden aangevoerd die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De drie onderscheiden voorwaarden vereisen een afzonderlijke beoordeling opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou kunnen worden bevolen. Verzoeker dient dan ook én een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én de uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

2.2. Verzoeker heeft in deze de nodige diligentie aan de dag gelegd bij het indienen van het verzoekschrift. Tevens wordt aangetoond dat de behandeling van een gewone vordering tot schorsing in deze niet meer dienstig zal zijn. Verzoeker wordt sedert 25 mei 2010 vastgehouden in een gesloten centrum, waaruit dient afgeleid te worden dat zijn overdracht naar Griekenland imminent is. Verweerder betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid ook niet in zijn nota met opmerkingen.

2.3. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstig middel te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht gelet op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg tot de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden.

2.4. In een eerste middel voert verzoeker het volgende aan:

“- schending van artikel 3, 13 en 15 E.V.R.M.

- schending van hetzij substantiële schending van art. 3§2 en 18§7 Dublin II Verordening;

- schending van hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en een overschrijving of afwending van macht, onder meer een schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 10§1 en 15 van de Europese Verordening 343/2003.”

2.5. Verzoeker betoogt als volgt:

“3.1.1.

De verwerende partij steunt zich op:

- een impliciet akkoord (Tacit Agreement) van Griekenland naar aanleiding van de vraag tot overname die aan Griekenland werd gesteld op 23 maart 2010 en waarop geen antwoord kwam (artikel 10(1) Dublin II Verordening). De spoed die gevraagd werd overeenkomstig artikel 17(2) Dublin II Verordening en het impliciete akkoord dat voortvloeit uit artikel 16(l)e en artikel 20(1)b van de Dublin II Verordening.

- de nieuwe wetgeving die de Griekse republiek heeft aangenomen omtrent de Dublin II verordeningen en de Europese Verordening m.b.t. de vluchteling- en beschermingsprocedures (nl. de Conventie van Genève, 28 juli 1951; de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van Europa van 27 januari 2003 tot

vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten; de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van de onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de in houd van deze bescherming en de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet (gepubliceerd in het Griekse Staatsblad van juli 2008).

- dat Griekenland een volwaardig lid is van de Europese Unie.

- dat Griekenland de Conventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967 heeft ondertekend.

- dat Griekenland op 20 januari 2010 een volledige herziening van hun asielsysteem hebben aangekondigd;

Het is opmerkelijk te moeten vaststellen dat de verwerende partij zich steunt op 'aankondigingen' van de Griekse Staat, nl. tot een volledige herziening van hun asielsysteem.

Uit dergelijke aankondigingen kan duidelijk worden afgeleid dat het systeem tot op heden niet voldoet aan de vooropgestelde Europese normgevingen.

De verwerende partij verstopt zich steeds achter zogenaamde aangekondigde vernieuwingen door de Griekse staat, maar legt geen enkel bewijs voor dat dit in de praktijk ook wordt doorgevoerd en effectief iets veranderd aan de situatie.

Het meest recentste rapport dat gepubliceerd is, is van Amnesty International Griekenland, maart 2010 en dit na de zogenaamde aankondigingen tot herziening van het Griekse asielsysteem.

Uit dit rapport blijkt duidelijk dat de situatie tot op heden dramatisch is voor de asielzoekers in Griekenland en besluit dan ook als volgt:

(...)

Bovendien schorst het Europees Hof voor de Rechten van de Mens tot op heden overdrachten naar Griekenland van asielzoekers en dit op basis van artikel 39 van het Procedurereglement van het Hof. Dus zelfs na de aangekondigde veranderingen.

Deze vele schorsingen door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens worden ook uitgesproken NADAT K.R.S. v. UK werd uitgesproken in december 2008. Dit arrest werd bijgevolg door het EHRM reeds impliciet overruled door de uitgesproken schorsingen. Het argument van de verwerende partij houdt dan ook geen steek.

Bovendien is op 16 maart 2010 de Europese Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa tussengekomen als derde partij voor gelijkaardige zaken hangende voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (stuk 3). Dergelijke tussenkomst zou helemaal niet gebeuren mocht de situatie in Griekenland in orde zijn, mocht er geen problemen zijn met de asielprocedure/-systeem.

Daarenboven zijn verschillende krantenartikels verschenen in de Belgische pers met betrekking tot grove schendingen van de mensenrechten van de asielzoekers in Griekenland.

(...)

In een arrest van 20 mei 2010 van de Franse Raad van State wordt een Dublinoverdracht naar Griekenland als een mensenrechtenschending gezien. De Franse Raad van State maakt de volgende overweging:

"Considérant, d'une part, que la Grèce est un Etat membre de l'Union **européenne et partie** tant a la convention de Genève du 28 juillet 1951 sur le **statut** des réfugiés, complétée par le **protocole** de New York, qu'a la convention européenne de sauvegarde des droits de l 'homme et des libertés fondamentales; que, s 'il en résulte que des documents d'ordre général relatifs aux modalités d'application

des régies **relatives** a l'asile par les autorités grecques ne sauraient suffire a établir que la réadmission d'un demandeur d'asile vers la Grèce serait, par elle-même, **constitutive** d'une atteinte Gr ave au droit d'asile, **il appartient néanmoins a l'administration d'apprécier dans chaque cas, au vu des pièces qui lui sont soumises et sous le contrôle de juge, si les conditions dans lesquelles un dossier particulier est traite par les autorités grecques respondent a {ensemble des garanties exigées par le respect du droit d'asile;**

Considérant qu 'il réside de l instruction, notamment **de certificats médicaux et de plusieurs témoignages circonstanciés relatifs aux conditions dans lesquelles M. et Mme Othnian et leurs enfants ont été traites par les autorités grecques lors de leur transit par ce pays, que l'absence de respect, par ces autorités, des garanties exigées par le respect du droit d'asile doit, en ce qui les concerne, être tenu pour établi;** qu 'ainsi, dam les circonstances particulières de l 'espèce, **leur réadmission vers la Grèce serait de nature è porter une atteinte grave et manifestement illegale a la liberté fondamentale que constitue le droit d'asile.** " (stuk 6, verzoeker zet vet)

De Franse Raad van State legt de administratie de plicht op om in elk geval te onderzoeken of de omstandigheden waaronder een zaak werd behandeld door de Griekse autoriteiten in overeenstemming is met de garanties zoals vereist indien het recht op asiel wordt gerespecteerd. Een loutere verwijzing dat Griekenland lid is van de Conventie van Genève en lid is van de Europese Unie volstaat niet om aan te tonen dat de asielpcedures in Griekenland overeenkomstig de mensenrechten geschieden.

De Franse Raad van State erkent in casu dat de mensenrechten ernstig en manifest zijn geschonden.

Bijgevolg zijn de gedane beloftes in januari 2010 niet voldoende om te oordelen dat de situatie in Griekenland 'opgelost' zou zijn/ 'in orde' zou zijn.
In casu is aan deze voorwaarde niet voldaan.

3.1.2.

Gelet op hetgeen hiervoor onder het punt 3.1.1. werd uiteengezet, zijn de hierna geciteerde rapporten nog steeds actueel en van belang om de situatie voor asielzoekers in Griekenland te beoordelen. Uit rapporten na het omzetten van de internationale wetgeving in de nationale wetgeving, blijkt duidelijk dat de Griekse praktijk anders is.

De effectieve gewaarborgde bescherming die wordt opgelegd door de Verdragen, Richtlijnen moet ook in de praktijk worden omgezet. Uit rapporten na het omzetten van de internationale wetgeving in de nationale wetgeving, blijkt duidelijk dat de Griekse praktijk anders is.

Men verwijst naar alle 'beloftes' die de Griekse overheid maakt, en hoe het allemaal is volgens hetgeen op papier staat, maar de realiteit is echter anders.

(...)

De Griekse advocaten roepen op tot bescherming van de asielzoekers in andere landen en dit gezien er geen enkele bescherming is door de Griekse autoriteiten. Meer zelfs, er worden geen asielaanvragen aanvaard op dit moment.

(...)

Ook Human Rights Watch hekelt de situatie in Griekenland in twee rapporten die verschenen eind 2008, nl. HRW Stuck in a Revolving Door, Iraqis and Other Asylum Seekers and Migrants at the Greece/Turkey Entrance to the European Union, november 2008 en HRW, Left to Survive, Systematic Failure to Protect Unaccompanied Migrant Children in Greece, december 2008.

Op 4 februari 2009 heeft de heer Thomas Hammarberg, commissioner for Human Rights of the Council of Europe, zijn rapport uitgebracht naar aanleiding van zijn bezoek aan Griekenland op 8-10 december 2008'.

(...)

In juli 2009 werd de Griekse (asiel)wetgeving opnieuw aangepast. Deze keer is er geen beroepsmogelijkheid ten gronde, enkel een formalistisch, administratief beroep waarbij de vluchtmotieven van de kandidaat - asielzoekers niet in overweging worden genomen. Bijgevolg wordt artikel 13 E.V.R.M. geschonden.

Met betrekking tot de oorlogssituatie in Afghanistan zijn de beslissing van de Italiaanse Raad van State, dd. februari 2009, waarbij de repatriëring van Afghanen naar Griekenland geschorst werd op basis van het standpunt van het UNHCR van april 2008, relevant.

(...)

Dit wordt ook bevestigd door meer recente rapporten, nl. van Caritas Oostenrijk en het Rode Kruis, dd. « The situation of persons returned by Austria to Greece under the Dublin Regularion. - Report on a joint Fact-Finding Mission to Greece, May 23rd - 28th 2009 », gepubliceerd op 17 augustus 20092 .

Opnieuw wordt dit bevestigd door het UNCHR in het rapport van december 2009, "Observations on Greece as a country of asylum"

(...)

Op 9 september 2009 het Bundesverfassungsgericht in Duitsland heeft de schorsing uitgesproken van de beslissing tot repatriëring naar Griekenland in het kader van de Dublin II Verordening en dit in afwachting van de zaak ten gronde3.

Op 6 november 2009 heeft de Rechtbank van Zwolle ook een beslissing van de Nederlandse Staat om een asielzoeker naar Griekenland terug te repatriëren afgewezen.

3.1.3.

In december 2009 bevestigd de Franstalige Kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een repatriëring van kandidaat asielzoekers naar Griekenland een schending is van artikel 3 EVRM. (arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 december 2009 (nr. 35658,48225/V) en nr. 35631 van 10 december 2009 (48220/V))

La décision attaquée se base essentiellement sur des considérations de type général pour justifier que la partie adverse décide de ne pas faire application de la clause de souveraineté prévue par l'article 3.2 du Règlement Dublin et de ne pas examiner la demande d'asile introduite par le requérant, affirmant du Règlement Dublin et de ne pas examiner la demande d'asile introduite par le requérant, affirmant qu'un certain nombre de principes en matière d'asile sont respectés par les autorités grecques, alors que la requête cite les rapports de nombreuses autorités internationales qui déplorent tant l'absence de garanties juridiques qui caractérise la procédure mise en œuvre par les autorités grecques chargées de l'examen des demande d'asile que les conditions d'accueil des demandeurs d'asile largement déficientes. Or, ces autorités internationales, dont les propos de positons sont de notoriété publique, que le %conseil a déjà eu l'occasion de citer à de nombreuses reprises dans plusieurs arrêts récents et que al partie adverse ne peut dès lors ignorer, font autorité en matière d'asile et de protection des droits humains. En conséquence, le Conseil estime que la partie adverse a manqué à son obligation de motivation des actes administratifs ainsi qu'au principe de bonne administration, tenant du devoir de soin dans la préparation d'une décision administrative, dès lors qu'elle n'évoque et ne rencontre pas une seule de ces sources critiques, qu'elle passe totalement sous silence, et qu'elle ne dispose en outre d'aucune information des autorités grecques au sujet de la situation particulière du requérant en Grèce. (arrest van de RvV van 10 december 2009 (nr.35658, 48225/V) :

Dit wordt ook bevestigd door het Hof van Beroep te Brussel, derde Franstalige Kamer, in haar arrest van 12 oktober 2009 wordt het gerechtelijk kort geding gegrond verklaard ondanks het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd afgewezen in diezelfde zaak. Het Hof steunt zich op de te strenge interpretatie van de voorwaarde van 'ernstig en moeilijk te herstellen nadeel' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Eveneens in dit dossier betrof het een Dublin II Verordening overname naar Griekenland (AR 2008/RK/247).

Op 28 januari 2010 werd door de Franstalige kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een bijlage 26 quater met overname naar Griekenland geannuleerd (nr. 37722, AR 26856/1).

Ook de Kamer van Inbeschuldigingstelling bij het Hof van Beroep te Brussel heeft bevestigd dat het terugsturen van kandidaat - vluchtelingen naar Griekenland een schending is van artikel 3 E.V.R.M op 23 december 2010. Een gelijkaardig arrest werd uitgesproken op 28 januari 2010. Dit is bevestigd door de Franstalige Kamer van Inbeschuldigingstelling bij het Hof van Beroep te Brussel bij arrest van 4 februari 2010. Dergelijke uitspraken door de Kamer van Inbeschuldigingstelling werden tot op heden reeds verschillende keren herhaald.

Op 5 februari 2010 werd door de Franstalige Kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw een schorsing uitgesproken ten aanzien van een repatriëring naar Griekenland (nr. 38258, AR 49990/IH). In deze beslissing wordt vooral verwezen naar het standpunt van UNHCR van december 2009 (zie hierboven) en de schending van artikel 3 E.V.R.M.

Gelijkaardige arresten werden uitgesproken op 8 maart 2010 door de derde Franstalige kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. 39887, AR 51053) en 12 maart 2010 door de 5de Franstalige kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. 40,099, AR 51.251).

Deze laatste arresten dateren van NA de belofte van Griekenland om hun wetgeving (asielsysteem) grondig te veranderen.

3.1.4.

Er is geen enkele garantie dat op heden de verzoekende partij een asielaanvraag zal kunnen indienen bij zijn aankomst in Griekenland.

Er zijn voldoende rapporten die de theoretische uiteenzetting van de Griekse partij die door de verwerende partij wordt overgenomen, weerlegt.

Beloftes zijn geen effectieve veranderingen.

De verwerende partij faalt dan ook in haar opzet om op enige ernstige manier de problemen die Griekenland kent op asielniveau, te weerleggen.

Het terugsturen van de verzoekende partij naar Griekenland vormt dan ook een schending van artikel 3 en 13 E.V.R.M.

Gezien de overmatige schending van de Europese mensenrechten artikels en andere wetsartikel heeft de verwerende partij de plicht om de asielaanvraag van de verzoekende partij te aanvaarden en te behandelen.

De verzoekende partij verzoekt dan ook aan de Belgische Staat om zich op de humanitaire clausule te steun en haar asielaanvraag in overweging te nemen (artikel 15 van de Dublin II Verordening).

3.1.5.

Bovendien kan de verzoekende partij wegens zijn persoonlijke problemen niet terug naar Griekenland. Artikels getuigen van de aanwezigheid in Griekenland van leden van de groeperingen waardoor de verzoekende partij met de dood bedreigd wordt.

(...)

2.6. Verzoekers globaal betoog komt erop neer dat er door verweerder geen rekening gehouden wordt met de praktische situatie in Griekenland waar zich een probleem stelt op asielniveau. Verzoeker citeert uit allerhande rapporten, verwijst naar rechtspraak van allerhande rechterlijke instanties en naar krantenartikels om deze stelling kracht bij te zetten. Hiermee wordt echter niet duidelijk gemaakt op welke wijze er in concreto sprake is van een schending van artikel 15 E.V.R.M evenals van een "schending van hetzij substantiële schending (...) van 18§7 Dublin II Verordening;- schending van hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en een overschrijving of afwending van macht, onder

meer een schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 10§1(...) van de Europese Verordening 343/2003". Weliswaar dient een middel in onderhavige procedure niet zo omstandig te zijn uitgewerkt als een middel in een annulatieprocedure, maar verzoeker dient minstens enige aanduiding te geven op welke wijze de aangevoerde bepalingen in concreto geschonden zijn. Het komt de Raad niet toe om dit te gaan invullen voor verzoeker. Het middel is in de aangegeven mate onvoldoende ontwikkeld om te worden beschouwd als "ernstig" middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zou kunnen leiden (cfr. RvS 3 februari 2004, nr. 127.703).

2.7. Er dient te worden opgemerkt dat Griekenland vooralsnog een lidstaat is van de Europese Unie, een rechtsstaat is en partij is bij het EVRM en het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en bovendien gebonden is door de Europese Migratie- en asielerelgeving. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel dient dan ook verondersteld te worden dat de betrokken staat zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien, zal nakomen (EHRM, *K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk*, 2 december 2008, § 17: "The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives." Vrije vertaling: 'Er dient te worden vermoed dat Griekenland zijn verplichtingen die voortvloeien uit deze richtlijnen zal nakomen'). Het bestuur mag derhalve terecht uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar het betrokken land dient te begeven of naar dit land kan teruggeleid worden, geen aanleiding geeft tot problemen in verband met artikel 3 van het EVRM (zie ook J. Vande Lanotte en Y. Haecck (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210).

2.8. Het voormelde vermoeden is weerlegbaar. Het is in aan de verzoekende partij die niet aantoont deel uit te maken van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan mishandelingen, om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 (zie EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167). Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd, is het aan de regering om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 77).

2.9. Om te beoordelen of er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Hierbij moet worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 78; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, §§ 128-129; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 108 *in fine*).

2.10. Wat de algemene situatie in een land betreft, heeft het EHRM vaak belang gehecht aan informatie zoals opgenomen in recente rapporten van onafhankelijke internationale mensenrechtenorganisaties, zoals Amnesty International of gouvernementele bronnen (zie ook bijvoorbeeld: EHRM, *Moayad v. Duitsland*, 20 februari 2007, §§ 65-66; EHRM, *Said v. Nederland*, 5 juli 2005, § 54; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 67 en EHRM, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, 15 november 1996, §§ 99-100). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68).

2.11. Voor wat betreft het aangevoerde risico om het slachtoffer te worden van folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen in Griekenland, stelt de Raad vast dat verzoeker er zich

toe beperkt te verwijzen naar algemene rapporten die gewag maken van tekortkomingen in de Griekse asielprocedure of voorbehoud uiten op de aangekondigde wijzigingen ervan, naar krantenartikels die hierover berichten en uitspraken van diverse rechterlijke instellingen. Zij kunnen niet beschouwd worden als de in punt 2.10. vereiste bewijsmiddelen. De verwijzing naar krantenartikels en algemene rapporten, ook al zijn ze afkomstig van gezaghebbende bronnen zoals het UNHCR, de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa of van niet gouvernementele organisaties, volstaat niet in deze, evenmin als de algemene verwijzing naar rechtspraak van diverse rechterlijke instanties, waarbij niet aangetoond wordt dat verzoekers situatie commensurabel is aan de situatie die ten grondslag lag van de aangehaalde arresten. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat het feit dat door een aantal rechtscollages in het kader van procedures in kort geding, procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid of procedures gericht op het opleggen van voorlopige maatregelen, beslist werd geen uitvoering van maatregelen tot verwijdering naar Griekenland toe te laten, dit louter aantoonde dat het in deze specifieke gevallen aangewezen was om, alvorens toepassing te maken van de bepalingen van de Dublin-II-Verordening, de mogelijke schending van bepaalde rechtsregels aan een verder onderzoek te onderwerpen en intussen de rechten van de betrokkenen veilig te stellen maar leidt in voorliggende zaak niet tot de vaststelling dat er, gezien de stukken eigen aan het dossier, in casu in hoofde van verzoeker sprake zou zijn van een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M bij een terugkeer naar Griekenland. De interim measures getroffen door het EHRM dienen in dit verband gesitueerd te worden en verzoeker kan er niet dienstig uit af leiden dat het EHRM hiermee eerdere arresten die gewezen werden zoals de hierboven vermelde KRS-zaak “*impliciet overruled*” heeft. Te dezen stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat in concreto aan te tonen dat er in zijn geval ernstige gronden zijn om aan te nemen dat hij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Verzoeker heeft tijdens zijn Dublin-interview nooit gewag gemaakt van problemen die hij ondervonden heeft tijdens zijn eerste doortocht in Griekenland. De passage in de bestreden beslissing “*hij verklaart dat hij hoorde dat België een goed land was, maar dat het in feite de bedoeling was om naar Noorwegen te gaan*” vindt steun in het administratief dossier en wordt ook niet betwist door de verzoekende partij. Te dezen merkt de Raad nog op dat het door verzoeker aangehaalde arrest van 20 mei 2010 van Franse Raad van State expliciet verwijst naar concrete aanwijzingen inzake een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M.: “**Considérant qu’il réside de l’instruction, notamment de certificats médicaux et de plusieurs témoignages circonstanciés relatifs aux conditions dans lesquelles M. et Mme Othnian et leurs enfants ont été traités par les autorités grecques lors de leur transit par ce pays, que l’absence de respect, par ces autorités, des garanties exigées par le respect du droit d’asile doit, en ce qui les concerne, être tenu pour établi;**” en dat verzoekers zaak hiermee dus niet commensurabel is.

2.12. De stelling van verzoeker dat de procedure voor de Griekse Raad van State “*enkel een formalistisch, administratief beroep*” is, laat prima facie op zich niet toe te besluiten dat verzoeker niet zou kunnen beschikken over “*een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie*” zoals artikel 13 E.V.R.M. het vereist.

2.13. Verzoekers redenering dat uit de aangekondigde herziening van het Grieks asielsysteem “*duidelijk (kan) worden afgeleid dat het systeem tot op heden niet voldoet aan de vooropgestelde Europese normgevingen*” kan bezwaarlijk gevolgd worden aangezien uit een wijziging van een asielsysteem niet ipse facto kan afgeleid worden dan het tot dan toe bestaande systeem faalt, laat staan een inbreuk uitmaakt op “*vooropgestelde Europese normgevingen*”. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de bestreden beslissing niet louter steunt op een aangekondigde herziening van het Griekse asielsysteem zodat de kritiek van verzoekende partij ook in die zin faalt.

2.14. Voor zover verzoeker in fine van zijn betoog ter ondersteuning van het eerste middel stelt “*Gezien de overmatige schending van de Europese mensenrechten artikels en andere wetsartikel heeft de verwerende partij de plicht om de asielaanvraag van de verzoekende partij te aanvaarden en te behandelen*” en hiermee bedoelt dat verweerder artikel 3.2 van de Dublin II Verordening geschonden heeft, dient te worden opgemerkt dat artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening (“*de soevereiniteitsclausule*”) vaststelt dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds “*kan*” behandelen,

zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Deze bepaling laat een individuele vluchteling niet toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien, doch biedt een lidstaat de mogelijkheid om, wanneer dit nodig of opportuun wordt geacht, zelf de verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van een asielverzoek. Uit de bewoordingen van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening kan als dusdanig geen verplichting voor een lidstaat afgeleid worden om een asielverzoek te behandelen, indien op basis van de criteria vervat in hoofdstuk III van deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek. Dit gegeven doet evenwel geen afbreuk aan het principe waarbij een vreemdeling hoe dan ook niet kan teruggestuurd worden naar een land waar hij zal onderworpen worden aan folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen. Gelet op verzoekers verklaringen tijdens zijn Dublin-interview waaruit geen vrees voor folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen blijkt bij terugkeer naar Griekenland bestaat er in hoofde van de verwerende partij geen *“plicht om de asielaanvraag van de verzoekende partij te aanvaarden en te behandelen”*.

2.15. Daar waar verzoeker ten slotte nog opwerpt: *“De verzoekende partij verzoekt dan ook aan de Belgische Staat om zich op de humanitaire clause te steunen en haar asielaanvraag in overweging te nemen (artikel 15 van de Dublin II Verordening)”*, dient de Raad op te merken dat enkel verweerder bevoegd is om te oordelen over een dergelijk verzoek en dat de Raad gelet op het gestelde in artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet geen rechtsmacht heeft om over dit verzoek te gaan oordelen in de plaats van verweerder.

Het eerste middel is prima facie deels onontvankelijk en deels ongegrond en derhalve niet ernstig.

2.16. In een tweede middel voert verzoeker het volgende aan:

*“- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 E.V.R.M;
- SCHENDING VAN HET NON-REFOULEMENT BEGINSEL;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 33 (1) VAN DE CONVENTIE VAN GENÈVE BETREFFENDE HET STATUUT VAN VLUCHTELINGEN VAN 28 JULI 1951;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN HET VERDRAG TEGEN FOLTERING EN ANDERE WREDE, ONMENSELIJKE OF ONTERENDE BEHANDELING OF BESTRAFFING VAN 10 DECEMBER 1984;”*

2.17. Verzoeker betoogt als volgt:

“3.2.1.

De verzoekende partij is afkomstig uit Libanon, maar is van Palestijnse origine. De verzoekende partij kan onmogelijk terug naar Libanon, gezien de hij aldaar met de dood bedreigd wordt. Bovendien is het terugsturen naar Palestina niet mogelijk, gezien de algemene veiligheidssituatie.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, repatrieert Griekenland weldegelijk vluchtelingen naar hun land van herkomst.

Dit werd ook bevestigd in het rapport van Human Rights Watch van 12 november 2009 (<http://www.hrw.org/en/node/86025>)⁴.

Het rapport stelt dat het dysfunctionele asielsysteem en detentiemisbruiken de Europese en Internationale regelgeving schenden. Ondanks de veelvuldige kritiek op het Griekse asielbeleid bleef de Europese Commissie tot nu toe stilzitten en riep ze de Griekse autoriteiten niet op het matje.

Eind oktober 2009 stelden de 'Norwegian Helsinki Committee', de 'Norwegian Organisation for Asylum Seekers' en de Griekse organisatie 'Aitima' een rapport voor over illegale deportaties van vluchtelingen door (Griekenland <http://www.statewatch.org/news/2009/oct/greece-illegal-deportations.pdf>)⁵.

Het geeft de ervaringen weer van asielzoekers die tijdens de nacht gedeporteerd werden naar Turkije en die kans niet kregen om hun asielaanvraag te laten onderzoeken (en dus hun nood aan bescherming) in een Europees land. In Turkije lopen ze het gevaar teruggestuurd te worden naar hun land van herkomst alwaar ze vervolging vrezen.

Het rapport stelt enkele aanbevelingen. Een van die punten omvat de opschorting door de Europese landen van uitleveringen van asielzoekers aan Griekenland op basis van de Dublin II Verordening. Het non-refoulement beginsel, zoals opgenomen in de Conventie van Genève van 1951, zou immers kunnen geschonden worden.

Het feit dat Griekenland lid is van de Raad van Europa en de internationale wetgeving zou opgezet hebben in nationale wetgeving, stelt de Belgische autoriteiten er niet van vrij om een onderzoek te doen naar de risico's van schending van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM oordeelde in de zaak T.I. c/ Verenigd Koninkrijk (07/02/2000):

« La Cour estime en l'espèce, le refoulement indirect vers un pays intermédiaire qui se trouve être également un Etat contractant n' a aucune incidence sur la responsabilité du Royaume-Uni, qui doit veiller a ne pas exposer le requérant a un traitement contraire a l' article 3 de la Convention par sa décision d'expulser. Dans ce contexte, le Royaume-Uni ne peut pas non plus s' appuyer d' office sur le système établi par la Convention de Dublin pour attribuer, au sein des pays européens, la responsabilité de statuer sur les demandes d'asile. »

De Griekse autoriteiten heeft in casu geen garanties gegeven dat de verzoekende partij een asielprocedure kan indienen en indien zij dit kan, of deze zal worden behandeld.

De verwerende partij steunt zich op het impliciete akkoord overeenkomstig artikel 20(1)b van de Dublin II Verordening.

Volgens de verwerende partij is dit niet nodig, gezien deze garanties impliciet in de Dublin II Verordening vervat zitten. De verwerende partij is steeds verplicht om na te gaan of een repatriëring van een persoon naar gelijk welk land een schending van artikel 3 E.V.R.M. kan tot gevolg hebben.

Er dient ook verwezen te worden naar een interim measure die door het EHRM is toegekend op 22 januari 2009 in een zogenaamde Dublin / Griekenland - zaak (Ali Mohamed tegen Frankrijk, nr. 44989/08) waarbij een Somaliër werd teruggezonden naar Turkije door Griekenland en Turkije heeft deze persoon teruggestuurd naar Somalië.

Ook in het Rapport van Thomas Hammarberg wordt het risico van "refoulement" duidelijk aangekaart onder de titel "refoulement en chaîne"7.

3.2.3.

Het internationaal recht omvat een fundamenteel principe van non-refoulement. Dit principe verhindert dat (kandidaat-) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsen waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

De verzoekende partij is afkomstig uit Libanon, maar is van Palestijnse origine. Door zijn lidmaatschap van een rebellenbeweging binnen de vluchtelingenkampen en zijn deelname aan gewapende conflicten, wordt hij met de dood bedreigd. Hij kan hij onmogelijk terugkeren naar Libanon. Bovendien is het terugsturen van de verzoekende partij naar Palestina uitgesloten, gezien de algemene veiligheidssituatie, zijnde oorlogsgebied.

Een overdracht aan Griekenland, in casu op basis van een impliciet akkoord van Griekenland, vormt een schending van het non-refoulement beginsel en van artikel 3 E.V.R.M.

De verwerende partij steunt zich dan ook volledig ten onrechte op de KRS-case van het EHRM (december 2008).

De actualiteit van de uitspraak van het EHRM is reeds volledig achterhaald (nl. door de schorsingen van de repatriëring naar Griekenland die het EHRM zelf aan Europese Staten {vb. Belgische, Nederlandse, Franse, Engelse, Duitse etc. Staat) oplegt.

Ook UNHCR heeft dit bevestigd in haar rapport van december 2009 "Observations on Greece as a country of asylum"

Op pagina 4 en 5 van dit rapport wordt gesteld:

(...)

Een overdracht aan Griekenland van de verzoekende partij, vormt een schending van het non-refoulement beginsel, artikel 3 E.V.R.M., artikel 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het Statuut van Vluchtelingen van 28 Juli 1951 en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing van 10 december 1984."

2.18. Voor wat betreft 'het onrechtstreekse risico op verwijdering naar het land van herkomst', heeft het EHRM reeds geoordeeld dat de onrechtstreekse verwijdering naar het land van herkomst via een ander land, hetwelk eveneens een verdragsstaat is bij het EVRM deze staat niet van zijn verantwoordelijkheid ontslaat om er over te waken dat de verzoekende partij, door de beslissing om haar van het grondgebied te verwijderen niet blootgesteld wordt aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. In deze context kan een lidstaat van de Europese Unie niet langer zonder meer vertrouwen op het systeem dat ingesteld werd door de Dublin-II-Verordening. Wanneer staten internationale organisaties oprichten of *mutatis mutandis* internationale verdragen sluiten om samen te werken op bepaalde domeinen, kan de bescherming van fundamentele rechten hierdoor geraakt worden. Het zou echter niet stroken met de doelstellingen van het EVRM dat de verdragsstaten zich op die wijze op het desbetreffende domein zouden kunnen onttrekken aan iedere verantwoordelijkheid ten aanzien van het EVRM (cf. EHRM, *T.I. v. Verenigd Koninkrijk*, 7 maart 2000 en EHRM, *Waite et Kennedy v. Duitsland*, 18 februari 1999, § 67).

2.19. Een dergelijke schending wegens "het onrechtstreekse risico op verwijdering naar het land van herkomst", kan enkel opgeworpen worden op voorwaarde dat er ernstige en zwaarwichtige gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat de betrokkene blootgesteld wordt aan een reëel risico om onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in het land van herkomst of in een ander land waarnaar hij mag worden teruggestuurd. Wederom dient benadrukt te worden dat verzoeker zich beperkt tot de verwijzing naar de algemene rapporten maar nalaat in concreto aan te tonen dat er een risico op verwijdering naar het land van herkomst is zonder dat zijn asielaanvraag ten gronde behandeld wordt. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker ongeveer vier maanden verbleven heeft in Griekenland. In dit verband stelt de Raad vast dat de Griekse autoriteiten tijdens deze periode van verblijf geen enkele poging ondernomen hebben om verzoeker naar Turkije of zijn land van oorsprong te repatriëren. De Belgische autoriteiten kunnen maar een onderzoek voeren naar het risico's van schending van het non-refoulementbeginsel en zonodig een garantie vragen van de Griekse autoriteiten voor de behandeling van de asielaanvraag, voor zover verzoeker daartoe concrete aanwijzingen verschaft, wat in casu prima facie niet het geval is.

2.20. Te dezen dient er nog op gewezen te worden dat indien de Griekse overheden alsnog, in de praktijk, in gebreke zouden blijven om aan bepaalde verplichtingen tegemoet te komen, de naleving van deze verplichtingen, die gegarandeerd worden door de richtlijnen en verdragen, zoals het non-refoulementbeginsel en het verbod op foltering hoe dan ook via gerechtelijke weg, kan afgedwongen worden in Griekenland. De Raad verwijst dienaangaande naar het arrest van 2 december 2008 gewezen door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk waarin het Hof rapporten van internationale organisaties zoals het UNCHR over de situatie in Griekenland in ogenschouw nam en vervolgens stelde: "(...) Finally, in the Court's view, the objective information before it on conditions of detention in Greece is of some concern, not least given Greece's obligations under Council Directive 2003/9/EC and Article 3 of the Convention. However, for substantially the same reasons, the Court finds that were any claim under the Convention to arise from those conditions, it should also be pursued first with the Greek domestic authorities and thereafter in an application to this Court.(...)". en "Quite apart from these considerations, and from the standpoint of the Convention, there is nothing to suggest that those returned to Greece under the Dublin Regulation run the risk of onward removal to a third country where they will face ill-treatment contrary to Article 3 without being afforded a real opportunity, on the territory of Greece, of applying to the Court for a Rule 39 measure to prevent such.". Dit leidt het Hof tot de conclusie dat "For the above reasons, the United

Kingdom would not breach its obligations under Article 3 of the Convention by removing the applicant tot Greece (...)." (cfr. EHRM, 2 december 2008, nr. 32 733/08, K.R.S./Verenigd Koninkrijk). Voor zover verzoeker dit arrest achterhaald acht wegens de door het EHRM getroffen interim measures, verwijst de Raad naar het gestelde in punt 2.11 en dient gesteld te worden dat met deze opmerking niet aangetoond wordt dat verzoeker in geval van een risico op een schending van het non-refoulementebeginsel niet op dienstige wijze beschikt over "een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie" met in fine de mogelijkheid om het EHRM te vatten op Grieks grondgebied .

Het tweede middel is prima facie niet gegrond en derhalve niet ernstig.

2.21. In een derde middel voert verzoeker het volgende aan:

"SCHENDING VAN ARTIKEL 8 E.V.R.M.: RECHT OP EERBIEDIGING VAN PRIVÉ-, FAMILIE- EN GEZINSLEVEN JUNCTO ARTIKEL 3 E.V.R.M.: VERBOD OP FOLTERING, MENSWAARDIG LEVEN; SCHENDING VAN ARTIKEL 22 BIS VAN DE BELGISCHE GRONDWET"

Verzoeker betoogt als volgt:

"3.3.1.

Door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is de Griekse Staat veroordeeld op 12 juni 2009 met betrekking tot de opsluiting van asielzoekers (arrest van 11 juni 2009, S.D. C. grèce, <http://cmiskp.echr.coe.int/tkpl/97/view.asp?action=html&docuraentId=851178&portal=hbkm&source=externalbydocnumber&table=F6927FD8FB86142BF01C1166DEA398649>).

Het is belangrijk vast te stellen dat het EHRM zich steunt op de nationale en internationale rapporten zoals ook door de verzoekende partij in huidige procedure worden aangehaald. Dat het EHRM stelt dat de Griekse autoriteiten niet in staat zijn om voldoende informatie te geven om de inhoud van de aangehaalde rapporten te weerleggen.

Indien de verzoekende partij naar Griekenland wordt teruggestuurd, dan blijkt duidelijk uit de rapporten van nationale en internationale organisatie dat verschillende opvangfaciliteiten in Griekenland niet volstaan om menswaardige situatie te garanderen.

Daarnaast zijn de detentiecentra in Griekenland onmenselijk en de omstandigheden van de aanhoudingen menonwaardig.

Wat de Belgische Staat verdedigt en argumenteert in haar beslissing is wat de Griekse staat op papier zet, maar dit is volledig in strijd met de praktijk en daar zijn voldoende rapporten over die dit bevestigen.

3.3.2.

Reeds in 2008 werd de slechte opvangsituatie door het UNHCR aangekaart: "UNHCR position on the return of asylum seekers to Greece under the 'Dublin Regularation '", dd. 15 april 2008. Dit standpunt van het UNCHR is tot op heden actueel en werd herhaald in de brief aan Minister Turtelboom van 2 april 2009:

"Tenslotte zijn de omstandigheden waarin asielzoekers worden opgevangen bepalend opdat redelijkerwijs van hen kan worden verondersteld om de uitkomst betreffende hun asielverzoeken in Griekenland ofte wachten. De opvang van asielzoekers is echter nog steeds ontoereikend en onvoldoende. Bijgevolg zijn veel asielzoekers, inclusief families, dakloos en kunnen zij geen toegang krijgen tot minimale hulpverlening en passende doorverwijzingsmechanismen."

De Commissioner Thomas Hammarberg haalt ook deze problematiek aan in zijn rapport van 4 februari 2009. De situatie is sedertdien nog niet veranderd.

In mei 2009 werd dit erbarmelijke situatie voor de opvang van asielzoekers bevestigd in een persartikel: (...)

Dit wordt ook opnieuw bevestigd in het rapport van het Rode Kruis - Caritas Oostenrijk (augustus 2009):
(...)

Het sturen van de verzoekende partij naar een land, Griekenland, waar hij met zekerheid niet overeenkomstig de Richtlijn 2003/9/EG zal worden opgevangen, vormt in hoofde van België een schending van diezelfde richtlijn, evenals een schending van artikel 3 E.V.R.M., en van de zorgvuldigheidsplicht die rust op de verwerende partij bij het nemen van bestuurlijke beslissingen en de motiveringsplicht van bestuurlijke beslissingen.

3.3.3.

Zoals reeds uitvoerig hierboven uiteengezet zou het terugsturen van de verzoekende partij naar Griekenland een artikel 3 E.V.R.M. tot gevolg hebben.
(...)

Het UNHCR bepaalt in haar "Handbook on Procedures and criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", januari 1992:
(...)

Gelet op de praktijk in Griekenland ten aanzien van kandidaat - vluchtelingen die door vele nationale en internationale organisaties in rapporten wordt weergegeven, is zal de verzoekende partij in een situatie van extreme onzekerheid komen."

2.22. De Raad verwijst naar verzoekers wedervaren in Griekenland zoals weergegeven in punt 2.11. Verzoekers beschrijving van zijn opsluiting in de gevangenis in Griekenland is weinig gedetailleerd. Verzoekers geval kan prima facie dan ook niet vergeleken worden met het geval dat aanleiding gaf tot het in het verzoekschrift aangehaalde arrest van het EHRM van 11 juni 2009 in de zaak S.D. t. Griekenland. De Raad benadrukt dat in dit arrest duidelijk de plaats van opsluiting van de vreemdeling in kwestie werd vastgesteld alsmede de verblijfsduur (punt 49 van het arrest: *"En espèce, la Cour relève que le requérant a été placé au centre de détention de Soufli du 12 mai au 10 juillet 2007. Par la suite il a été transféré au centre de détention pour étrangers de l'Attique (Petrou Rali), où il a été détenu pendant six jours"*.) Na de vergelijking van verzoekers gedetailleerde verklaringen aangaande de verblijfsomstandigheden in deze detentiecentra en beschrijvingen ervan in rapporten van internationale organisaties komt het EHRM tot de volgende conclusie in punt 53 van het arrest: *"Eu égard à ce qui précède, la Cour estime que les conditions de détention du requérant, en tant que réfugié et demandeur d'asile, combinées à la durée excessive de sa détention et de pareilles conditions, s'analysent en un traitement dégradant"*. Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer in mensonwaardige omstandigheden zal opgevangen worden in Griekenland, meer bepaald in de *"verschillende opvangfaciliteiten in Griekenland (die) niet volstaan om menswaardige situatie te garanderen"*, temeer daar in de bestreden beslissing gesteld wordt: *"De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden"*. Verzoeker kan dan prima facie ook niet dienstig stellen dat hij *"met zekerheid niet overeenkomstig de Richtlijn 2003/9/EG zal worden opgevangen"*. Ten slotte toont verzoeker met de eenvoudige verwijzing naar een niet nader gedateerd arrest van het EHRM waarin volgens verzoeker ondermeer gesteld wordt: *"However, the Court's case-law does not exclude that treatment which does not reach the severity of Article 3 treatment may nonetheless breach Article 8 in its private-life aspect where there are sufficiently adverse effects on physical and moral integrity"*, geen schending aan van artikel 8 van het EVRM of van artikel 22 bis van de Gronwet en a fortiori niet van 3 van het EVRM. Dezelfde vaststelling geldt voor verzoekers eenvoudige verwijzing naar een uittreksel uit het UNHCR *"Handbook on Procedures and criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, januari 1992"*.

Het derde middel is prima facie ongegrond en derhalve niet ernstig .

2.23. Uit wat voorafgaat volgt dat geen ernstig middel werd aangevoerd. Er is niet voldaan aan één van de voorwaarden opdat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan worden bevolen. Dit volstaat om onderhavige vordering af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. E. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

E. EKKA